

foreslaa Lovforslaget delt i 3 Paragraffer, medens der nu kun er én Paragraf, og foreslaa i første Paragraf at bemyndige Ministeriet til at realisere ikke mindre end 10 af Flaadens Fartøjer og lade de derved indvundne Indtægter indgaa i Statskassen. Det forekommer os at være den klareste Form, forretningsmæssigt set, for Posteringen af Statens Indtægter, at de opføres som Indtægt paa Statsregnskabet; senere kunne vi da tale om, hvorledes vi skulle disponere over disse Indtægter. Jeg anser det ogsaa for heldigt, at der foretages en Oprømning indenfor vor Marine. Det er maaske beklageligt, at den kommer saa sent, idet der sikkert kunde have været Grund til allerede for længe siden at have foretaget en saadan Udrangering af nogle af Flaadens gamle Skibe, der ingen som helst Betydning have som Krigsskibe, men kun ligge hen og tage Plads op og medføre Udgifter for Statskassen til Vedligeholdelse. Derfor er det sikkert heldigt, at man med passende Mellemrum foretager en saadan Oprømning.

Spørgsmaalet er blot, om man ikke ved denne Lejlighed skulde være gaaet noget videre, end Lovforslaget antyder. Der staar sikkert endnu Skibe opført mellem Marinens Fartøjer, der uden nogen Skade kunde gaa samme Vej som de 10, det her er foreslaaet at realisere. Jeg tænker her paa Skibe som f. Eks. „Odin“ og „Ørnen“, Skibe, der i enhver anden Marine sikkert vilde blive udrangerede, og Skibe, der neppe have nogen nævneværdig Betydning som Krigsskibe.

Blandt de Skibe, der nu foreslaas realiserede, findes f. Eks. Panserfregatten „Danmark“, der blev indkøbt i 1864, men som kun har gjort et eneste Togt og siden da har ligget hen. Det havde sikkert været heldigt, om et saadant Skib for lang, lang Tid siden var blevet udrangeret. Der findes ogsaa et Skib som „Tordenskjold“, der i 1899—1901 blev underkastet en Hovedreparation, og nu fem—seks Aar efter kommer man og siger, at Skibet er aldeles ubrugeligt, og at det skal hugges op og sælges. Et andet Skib, „Helgoland“, har ogsaa for kort Tid siden faaet en Hovedreparation, der kostede 70,000 Kr., og „Ørnen“ har faaet en Hovedreparation, der kostede over 88,000 Kr. Naar man ser, at Marinens Ledelse handler paa den Maade, faar man ikke megen Respekt for denne Ledelse. Det ser ud, som om denne Ledelse savner virkeligt Frømsyn, og som om den ikke bryder sig meget om at praktisere Økonomi. Det

forekommer mig nemlig, at der ikke er nogen Mening i, at man for faa Aar siden har ladet Skibe, der nu vise sig at være ganske unyttige og ubrugelige, undergaa saa kostbare Reparationer. Jeg synes, at man kunde forlange, at Marinens ledende Mænd skulde kunne have set paa de Skibe, hvad de vare værd den Gang, og at de ikke skulde have krævet af Bevillingsmyndighederne saa store Bevillinger til Reparationer, som Tilfældet her har været. Jeg gentager, at man faar ikke stor Respekt for denne Ledelses Økonomi og Frømsyn.

Vi bevilge jo aarlig paa Finansloven meget betydelige Summer til Vedligeholdelser indenfor Marinen. Jeg skal saaledes nævne, at vi paa Konto F. bevilge over 770,000 Kr. til Vedligeholdelse af Flaadens Skibe med fast Inventarium, endvidere bevilge vi 165,000 Kr. til Vedligeholdelse af Flaadens øvrige Inventarium og 151,000 Kr. til Vedligeholdelse af Værftet med Bygninger og Inventarium. Det er meget store Summer, Marinen her raader over, og naar man ser paa disse Summer, faar man det Indtryk, at det for Marinens Ledelse gælder om at faa disse Penge brugte, hvad jeg ogsaa tror samvittighedsfuldt er sket hvert Aar. Det er jo ved Lejligheder som denne, at man bliver i Stand til at kunne udøve en Kritik, da dette jo ellers er Forhold, som vi indenfor Rigsdagen mangle fornøden Sagskundskab til at kunne bedømme. Vi ere jo ikke i Stand til at kunne afgøre, hvorvidt et Skib, som foreslaas underkastet en Hovedreparation, egner sig dertil, eller hvorvidt det burde udrangeres. Jeg synes, at der overfor de Mænd, der staa i Spidsen for Marinen, burde øves en alvorlig Kritik, og at der burde stilles en alvorlig Opfordring til dem om at passe bedre paa i Fremtiden, saaledes at slikt ikke kunde gentage sig, for det er dog sikkert, at de Penge, her ere anvendte til Hovedreparationer, maa betragtes som fuldstændig spildte.

Den ny Kaserne, som skulde byggesovre paa Orlogsværftets Grund, og hvortil der skulde anvendes 320,000 Kr., kan det Mindretal, jeg tilhører, ikke gaa med til. Det forekommer os at være urigtigt, naar vi staa overfor en Ordning af hele vort Forsvarsvæsen, saa at gaa med til saa kostbare Byggeføretagender som disse. Der er jo ingen, der ved — og heller ikke den ærede Ordfører kan jo vide noget om det —, om man efter den Forsvarsplan, som bliver den endelige, vil bevare Flaadens